

عزای ملی در نوروز 1342

حضرت امام طی نشست هفتگی با مراجع و علمای قم، خواهان در پیش گرفتن سیاست مشترک علیه رژیم شده و پیشنهاد دادند که در اعتراض به اعمال رژیم، نوروز 1342 عزای عمومی اعلام شود.

حضرت امام طی نشست هفتگی با مراجع و علمای قم، خواهان در پیش گرفتن سیاست مشترک علیه رژیم شده و پیشنهاد دادند که در اعتراض به اعمال رژیم، نوروز 1342 عزای عمومی اعلام شود.

پس از برگزاری رفراندوم قلابی شاه در ششم بهمن 1341 و در شرایطی که رسانه‌ها داخلی و خارجی یکصدا شاه و انقلاب سفید او را می‌ستودند، نغمه‌های مخالفت با این همه‌پرسی از گوشه و کنار و در رأس آنها از جانب امام خمینی بلند شد.

حضرت امام طی نشست هفتگی با مراجع و علمای قم، خواهان در پیش گرفتن سیاست مشترک علیه رژیم شده و پیشنهاد دادند که در اعتراض به اعمال رژیم، نوروز 1342 عزای عمومی اعلام شود.

این پیشنهاد با استقبال وسیع شخصیت‌های حوزوی مواجه گردید و آنان نیز ضمن حمایت از امام، عید نوروز را عزای ملی اعلام کردند. پس از این حرکت، شاه در اقدامی وقیحانه با روحانیت اعلام جنگ نمود و مخالفان را به مرگ تهدید کرد.

این عمل محمدرضا پهلوی عکس العمل شدید حضرت امام را به دنبال آورد و ایشان طی سخنانی در 29 اسفند 1341 در جمع روحانیان، طلاب و مردم قم به افشاگری علیه رژیم پرداخته و بر موضع خود مبنی بر اعلام عزای عمومی در نوروز 42 پافشاری نمودند.

به دنبال تحریم نوروز، در برخی از مساجد و حسینیه‌ها و منازل علما و در رأس آن بیت حضرت امام، مجالس عزای برپا شد. این عمل باعث زیر سؤال بردن برنامه‌های شاه شد و خشم حکومت را برانگیخت. از این رو رژیم به این نتیجه رسید که باید با حرکتی قهرآمیز، زهر چشمی به نیروهای مذهبی نشان دهد تا به خیال خود آنان را سر جایشان بنشانند.

این فرصت در دوم فروردین 1342 نصیب مزدوران شاه گردید و آنان طی یورش به مدرسه فیضیه، درصدد به اصطلاح سرکوب حوزه علمیه قم و روحانیان برآمدند. این عمل، وقایع مهمی را در پی داشت که مهم‌ترین آنها، عکس العمل شدید امام طی سخنرانی عاشورای 1342 ش، دستگیری ایشان و وقوع قیام خونین پانزدهم خرداد 42 می‌باشد.